

lunde Tilfælde, og jeg kjender et Exempel, som jeg skal anføre. En Gartner i Nærheden af Kjøbenhavn saae hver Morgen, at en Mængde af Ruderne i hans Drivhuse vare knækkede, og tilsidst opdagede han Blod samt røde Haar ved Glasstumperne. Han troede nu, at Staden blev forarsaget ved Ræve, men efterat Sagen havde kostet ham en Deel, finder han, at det var røde Hunde, som forarsagede den, medens det dog var ham umuligt at jage dem op, thi det var Myn-der, som havde en ordentlig Fart. Hvorledes skulde nu den stakkels Mand befrie sig for det Slags ubudne Gæster, der paa den Maade ødelagde hans Eiendom? Selv om en Hund har Mundkurv paa, kan den i et kostbar Haveanlæg ødelægge og nedtrampe meget mere end en Gaas eller et Lam. — Det er altsaa ikke Tilfældet, hvad Udvalget og dets Ordfører har sagt i Betænkningen, at Hunden ved Mundkurven er mærket som tilhørende Noget, thi det er ikke den, der optager en saadan Hund, nok at vide, at den tilhører En eller Anden, maaskee Staten, men han maa vide, til hvem han har at holde sig, af hvem han kan faae Erstatning for det Tab, han har lidt, og det er ligesaa lidt afgjort, at Hunden ved en Mundkurv er sat ud af Stand til at gjøre Skade; den kan alligevel gjøre megen Skade med sine fire Been. — Den ærede Ordfører sagde endvidere, at det, at en Hund ikke havde det befalede Tegn, blev det Offentliges Sag, men jeg paastaar, at det Offentlige paa Landet ikke kan overkomme at paasee, at alle Hunde have Tegn, og at faae de Hunde optagne, der ikke have det, vilde, holder jeg for, være en reen Umulighed. En tam og venlig Hund kan man lokke til sig og paa den Maade faae optaget, men en Hund, som galopperer fra den ene Ende af en Eiendom til den anden, og gjør al den Fortræd, den kan overkomme, kan man sandelig ikke fange. En af den nyeste Tids berømte Forfattere har sagt, at den lykkeligste Tilstand, hvori et Menneske kan komme, er den, at hans Hat blæser af ham, thi han maa da være belavet paa at blive Gjenstand for Alles Spøg, men jeg troer, at der, hvis vi vedtage denne Lov, saaledes som Udvalget foreslaaer, vil opstaae en endnu lykkeligere Tilstand, hvori et

Menneske kunde komme, nemlig, naar han saaledes skulde paa Hundejagt for at optage eller fange en Hund. Det vilde vistnok være den latterligste Situation, hvori en Mand kunde komme, og hele Gaardens Befolkning vilde uden Tvivl komme ud for at see paa de Vøier, især, naar han begyndte at løbe omkring i Kornet, som Molboen efter Storken. Det blev en morsom Sagt, og det troer jeg nok blev det Fornøjeligste af det Hele. Naar man vil have, at Befolkningen skal overholde en Lov, maa man ogsaa give den Midler til virkelig at kunne haandhæve dens Bud. — Naar man vil indvende, hvad der naturligvis kan indvendes, at der vil blive en forfærdelig Styden Hunde, siger jeg: Nei, det vil der slet ikke blive. Bestemmes det, at man kan optage Hunden, og at man kun, naar der bevisligt er gjort Skade, kan slaae den ihjel, gab jeg seet den Mand, der kunde nære sig i et Sogn, naar han blev ved at plaffe Hunde ned; jeg troer ikke, det var godt at være i hans Sted. Havde en Mand først prøvet at styde en Hund, uden at den havde gjort bevislig Skade paa hans Eiendom, vilde han snart blive kjed af den Leg. — Naar jeg i mit Forslag under Nr. 3 har foreslaaet at gaae en vis Vej, — i Kjøbstæderne til Politimesteren og paa Landet til Sogneraadets Formand —, har jeg gjort det, fordi jeg fandt, at det var den meest forretningsmæssige Gang at give Sagen, istedetfor at skulle avertere i Aviserne, hvad jeg dog ikke engang troer ligger i Udvalgets Udtryk: „den paa ethvert Sted brugelige Maade“, thi den vil efter al Rimelighed være Anmeldelse paa Sognestævne eller Kirkestævne. Hvis nu Hunden er optagen om Mandagen, vil man der- efter først den næste Søndag kunne opløse den, og dernæst skal Eieren indfinde sig 8 Dage derefter, men det bliver næsten 14 Dage. I 14 Dage skal man altsaa søde dette Dyr for 1 Mk. om Dagen, og man skal da koste 14 Mk. paa en Hund, der har gjort En Skade; men det er dog vist for Meget at forbre af den menneskelige Taalmodighed. Det er en Taalmodighedsprøve at skulle søde en saadan Hund i 14 Dage, uden at kunne faae at vide, om man faaer Erstatning for den Skade, den har gjort. Naar man derimod kan henvende sig